

[O.] Łukasz Filipiuk OSPPE, *Duchowa adopcja dziecka poczętego*, Inicjatywa Ewangelizacyjna „Wejdźmy na Szczyt”, Kraków 2020, 208 stron (ISBN 978-83-66050-78-5)

Mimo, że książka ukazała się już ponad dwa lata temu, to jednak warto i także trzeba o niej wspomnieć. Porusza bowiem problem głęboko wpisany w kondycję moralną i duchową naszej cywilizacji. Jest to swego rodzaju monografia niezwykle cennej inicjatywy, której na imię „duchowa adopcja dziecka poczętego”.

Autorem dzieła jest paulin, Łukasz Filipiuk, aktualnie doktorant w Szkole Doktorskiej na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie. Książkę napisał jeszcze jako magistrant w Wyższym Seminarium Duchownym Zakonu Paulinów na krakowskiej Skałce, a ostatecznie przygotował do druku podczas pobytu w paulińskiej parafii św. Józefa w Świdnicy, gdzie przez dwa lata pełnił posługę katechety w Zespole Szkół nr 1.

Nie jeden czytelnik biorąc książkę do ręki może być zdumiony jej tytułem. Zapewne u wielu z nich zrodzi się pytanie o to, czym jest adopcja dziecka poczętego. Dodatkowe pytanie może budzić dookreślenie adopcji jako „duchowej”. Na szczęście omawiana pozycja książkowa to rzetelna prezentacja tematu. Jego wnikliwą analizę zawierają trzy rozdziały, tworzące zasadniczą strukturę książki, poza oczywiście wstępem, zakończeniem, wykazem źródeł i wykorzystanej literatury oraz aneksem. Szczegółowe informacje na temat samej duchowej adopcji dziecka poczętego znajdzie czytelnik w rozdziale II. Autor w sposób jasny i dojrzały teologicznie wyjaśnia genezę idei adopcji duchowej i jej formy, słusznie dostrzegając w niej skuteczne propagowanie kultury pro-life. Zastanawia się także nad oczekiwany owocami realizacji tej idei w praktyce życia chrześcijańskiego. Tym wymiarem praktycznym, organizacyjnym czy nawet strukturalnym jest Dzieło Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego Zagrożonego Zagładą. Analiza działalności tego dzieła w zasadzie skupiona jest na prezentacji funkcjonowania Centralnego

Ośrodka Krzewienia Duchowej Adopcji na Jasnej Górze. Rozważania na ten temat zawiera cały rozdział III.

Metodologia, jaką posługuje się Autor jest oparta na słynnym sylogizmie praktycznym: „widzieć”, „ocenić”, „działać” - tak przecież charakterystycznym dla katolickiej nauki społecznej. Czyni to w sposób „dyskretny”, nie eksponując tej metody, ale nietrudno zauważyć, iż znajduje ona poprawne zastosowanie na wszystkich trzech etapach, z wyraźną przewagą „widzieć” (rozdział I) i „działać” (rozdział III).

Ciekawe i zarazem godne uznania są wątki socjologiczne w opisie fenomenu duchowej adopcji i jej znaczenia w sensie pastoralnym i społecznym. Autor niejednokrotnie odwołuje się do źródeł zastanych, w tym także do świadectw, których dane potrafi zinterpretować krytycznie, zachowując wobec nich należyty respekt, jak i właściwy dystans. Gdy chodzi jeszcze o wątek socjologiczny, to warto nadmienić umiejętność ojca Łukasza w posługiwaniu się metodą wywiadu. Ma ona wprawdzie zastosowanie niewielkie (np. przypis 342), tym niemniej wzmacnia wiarygodność dyskursu, co jest niezwykle cenne ze względu na rangę tematu.

O wartości książki przesądza nade wszystko motywacja, na którą wskazuje tekst umieszczony na tylnej stronie okładki. Jego treść brzmi następująco: *[Rozważania mają] na celu uświadomić wartość życia każdego poczętego dziecka, którego losy dzisiaj są tak często pomijane, odrzucane, a nawet marginalizowane do poziomu nieznaczącego nic istnienia. Autor ukazuje piękno życia każdego człowieka i poprzez dzieło Duchowej Adopcji zachęca wszystkich ludzi dobrej woli do wstąpienia w szeregi „żołnierzy Jezusa i Maryi”, walczących o uratowanie życia bezbronnych serc oczekujących swego narodzenia się.*

Książkę warto przeczytać, gdyż chodzi w niej o sprawę niezwykle doniosłą, i to nie tylko z religijnego punktu widzenia. *Ratowanie życia bezbronnych serc oczekujących na swe narodzenie* - to imperatyw etyczny, będący głosem prawego sumienia wszystkich ludzi dobrej woli. Autor książki usiłuje uzasadnić ten imperatyw, budząc wrażliwość serc ludzkich na los dzieci nienarodzonych. Czyni to nie na płaszczyźnie spekulatywnej abstrakcji, lecz referuje realny projekt w postaci duchowej adopcji dziecka poczętego. Oby jego wysiłki nie pozostały bez echa! Wypada żywić nadzieję, że dzięki tej publikacji książkowej idea duchowej adopcji znajdzie jeszcze większe przełożenie na ratowanie dzieci poczętych przed aborcją.

Kończąc tę prezentację, nie sposób nie dostrzec w inicjatywie „adopcji” konkretnej odpowiedzi na apel św. Jana Pawła II, zawarty w jego encyklice *Evangelium vitae*, skierowany „w imię Boże do wszystkich i do każdego: *szanuj, broń, miłuj życie i służ życiu - każdemu życiu ludzkiemu!*” (n. 5). Z oczywistych względów w tę odpowiedź na papieski apel wpisuje się również niniejsza książka.

Jan Mazur *OSPPE*